

Men den præcisering, som socialministeren med lovforslaget lægger op til omkring de såkaldte § 6, stk. 3-skader, hvorefter statsinstitutioner individuelt ikke skal betale arbejds-skaderstatning, men skal betale dem en bloc, finder vi ikke at kunne støtte. Vi kan ikke støtte det princip, der ligger bag: at statsinstitutioner enkeltvis ikke skal betale for arbejds-skadeforsikring.

Vi synes også, at det er et mærkværdigt signal, regeringen her sender af sted. Vi er jo i en situation, hvor regeringen har sat to emner højt på den politiske dagsorden. Det ene er spørgsmålet om grønne afgifter og adfærdregulering af erhvervslivet, og det andet er, at man ønsker en øget offentlig erhvervsaktivitet, hvor man selvfølgelig må gå ud fra, at regeringen er af den opfattelse, at økonomiske incitament er også er af betydning for offentlig virksomhed.

Vi synes i Venstre, at det er ret paradoksalt, at man ikke ønsker at bruge arbejds-skadelovgivningen til at give også offentlige arbejdsgivere et økonomisk incitament til at have et ordentligt og fornuftigt arbejdsmiljø.

Vi synes også i Venstre, at det er mærkværdigt, at man med de principper, som ligger til grund for den præcisering, socialministeren har foreslået, påfører det private erhvervsliv unfair konkurrence. Vi har under udvalgsarbejdet fået oplyst, at statslige institutioner, som er i konkurrence med private virksomheder, ikke skal betale for disse § 6, stk. 3-skader, og at offentlige institutioner, som er i konkurrence med det private erhvervsliv, generelt ikke betaler disse ydelser. Det er derfor, vi sammen med Det Konservative Folkeparti har stillet dette ændringsforslag, som også er tiltrådt af Fremskridtspartiet, og som går ud på, at denne præcisering ikke skal finde sted.

Stefan G. Rasmussen (KF):

I lighed med Venstre kan Det Konservative Folkeparti anbefale Tinget at støtte vores fremlagte ændringsforslag.

Ændringsforslaget er et forsøg på at få tingene til at hænge lidt sammen – ikke Tinget, men tingene. Det er nemlig således, at under behandlingen af forslag til lov om forsikring mod følge af arbejds-skader, der blev vedtaget i Folketinget i maj 1992, var der enighed om, at det er vigtigt at forebygge, at arbejds-skader opstår.

I den forbindelse var der ønsker om, at man burde overveje et erstatningssystem, som kunne skabe yderligere motivation til at forebygge arbejds-skader.

På den baggrund nedsatte den daværende socialminister et udvalg, der bl.a. skulle overveje mulighederne for yderligere motivation til at forebygge disse arbejds-skader. Dette udvalgs betænkning er netop på trapperne, og de partier, der i dag ikke kan støtte vore ændringsforslag, vil om få dage erkende, at netop lovforslagets § 1, nr. 4 og 5 bør udgå. Så nu fanger bordet altså.

Det var den daværende opposition anført af Socialdemokratiet og SF, der i 1992 førte an i bestræbelserne på at opnå større incitament til fremme af sikkerheden på arbejdspladserne. Tiden har i mellemtiden ændret sig, således at stat, amter og kommuner er blevet arbejdspladser, der mere og mere er underlagt de samme betingelser, som gælder på det private arbejdsmarked.

Samtidig mener nogle politiske partier, at disse offentlige virksomheder skal kunne konkurrere med den private sektor, og skulle det blive en realitet, ser jeg gerne, at det foregår på lige vilkår. Derfor spørger jeg: Hvorfor skal den offentlige sektor fratages et incitament, der i høj grad medvirker til at forebygge arbejds-skader?

Som det vil fremgå af den kommende betænkning om arbejds-skadeforsikring, er en af de motiverende faktorer for arbejds-skadeforebyggelsen netop, at den økonomiske konsekvens ligger så tæt på uheldsstedet som overhovedet muligt. Som lovforslaget foreligger uden den af Venstre og De Konservative fremsatte ændring, skal den enkelte statsinstitution ikke bekymre sig om dette, da den økonomiske konsekvens af dårlig arbejds-skadeindsats klars centralt.

Det er forkert, og det er i strid med de konklusioner, der er i førnævnte betænkning. Heraf fremgår det nemlig, at det er nødvendigt, at alle arbejdsgivere – private som offentlige – deltager i et afgiftssystem for erhvervs sygdomme for at sikre og synliggøre den forebyggende effekt af et præmiedifferentieret arbejds-skadesystem.

Det fremgår også, at der opnås den størst mulige effekt, når betalingsforpligtelsen ligger så tæt som muligt på arbejdsgiveren. Derfor vil jeg anbefale, at socialministeren støtter os i vores ændringsforslag og tager § 1, nr. 4 og 5 tilbage.

Anne Baastrup (SF):

For lige at præcisere Venstres og De Konservatives ændringsforslag, som er tiltrådt af Fremskridtspartiet, i forhold til SF's holdning: Vi er enige med disse partier i deres hensigt, og vi ser